

בש"פ 8656/16 - מדינת ישראל נגד אסף זליג

בבית המשפט העליון

בש"פ 8656/16

כבוד השופט ס' ג'ובראן
מדינת ישראל

לפני:
המבקשת:

נ ג ד

אסף זליג

המשיב:

בקשה להארכת מעצר שלישית לפי סעיף 62 לחוק סדר
הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996

(16.11.2016)

ט"ו בחשון התשע"ז

תאריך הישיבה:

עו"ד בתשבע אבגז

בשם המבקשת:

עו"ד שחר מנדלמן

בשם המשיב:

החלטה

1. בקשה להארכת מעצר מעבר לתשעה חודשים, שלישית במספרה, לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), להארכת מעצרו של המשיב בתשעים ימים החל מיום 27.11.2016, או עד למתן פסק דין בתפ"ח 46392-08-15 בבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, לפי המוקדם.

2. עובדות המקרה פורטו בהחלטות קודמות של בית משפט זה (ראו: בש"פ 4114/16 מיום 28.6.2016; בש"פ 5935/15 מיום 7.9.2015; ובש"פ 7014/15 מיום 3.11.2015), על כן אעמוד על עיקרי הדברים. ביום 1.2.2016 הוגש נגד המשיב כתב אישום עדכני, לאחר שתוקן פעמיים עובר למועד זה. כתב אישום זה מייחס למשיב שתי עבירות אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ריבוי עבירות של מעשה סדום בנסיבות אינוס, לפי סעיף 347(ב) בצירוף סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין; תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין; ריבוי עבירות של איומים, לפי חוק העונשין; פגיעה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין; וריבוי עבירות של פגיעה בפרטיות לפי סעיף 2(1) בצירוף סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981.

על פי עובדות האישום הראשון, הגיע המשיב לביתה של המתלוננת הראשונה לאחר שהשכיבה את בנה לישון בחדרו. המשיב ניסה לנשק את המתלוננת הראשונה תוך הפעלת כוח, וגרר אותה בכוח לחדר השינה חרף התנגדותה וצעקותיה. בשל פחדה, היא התפשטה ושכבה לצידו עירומה, אז ניסה להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה והחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה – כל זאת בעודו מכה בפניה בחוזקה. לאחר מכן הורה לה לבצע בו מין אוראלי עד שהגיע לסיפוק. על פי עובדות האישום השני, שלח המשיב למתלוננת השנייה הודעה ברשת הפייסבוק, אך זו לא הגיבה. למחרת, הגיע המשיב לקרבת המתלוננת וביקש לקשור איתה שיחה עת ירדה לטייל עם כלבה, אך זו התעלמה ממנו שוב. לאחר מכן, המשיב הופיע מאחורי המתלוננת בעת שעלתה במדרגות בניין מגוריה לעבר דירתה, היכה אותה בפניה וניסה לדחוף אותה ביחד איתו לתוך הדירה; המתלוננת השנייה הצליחה להדוף את המשיב ולהסתגר בתוך דירתה, ואז חדל המשיב מלנסות להיכנס לדירתה.

על פי עובדות האישום השלישי, נפגש המשיב עם המתלוננת השלישית, עימה היה במערכת יחסים זמן מה לפני כן. בעת שישבו בדירתה, ניסה המשיב להוריד את חולצתה של המתלוננת השלישית, ומשזו סירבה, הורה לה להתפשט והיכה אותה עד שעשתה כן. המשיב החל לגעת בגופה של המתלוננת השלישית אך זו התנגדה, ובתגובה היכה אותה שוב, השכיב אותה על המיטה, החדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה תוך שימוש בכוח וכן החדיר את איבר מינו לפיה. לאחר מכן עברו השניים לסלון; המתלוננת השלישית הפצירה במבקש שישחררה אך זה סטר לה בחוזקה, ובהמשך החדיר את איבר מינו לאיבר מינה עד שהגיע לסיפוק. לאחר מכן הפציר המשיב במתלוננת השלישית שלא תתלונן נגדו במשטרה. במקרה מאוחר יותר בו נפגשו השניים, איים המשיב על המתלוננת השלישית כי אם לא תמסור לו את הטלפון הסלולרי שלה ותעלה איתו למונית ידקור אותה, אך היא הצליחה להימלט. על פי עובדות האישום הרביעי, הלך המשיב אחרי המתלוננת הרביעית, אותה לא הכיר קודם, אל תוך בניין מגוריה, קילל אותה, תפס בשערה והחל להכותה. המשיב לא הפסיק להפליא בה מכותיו עד אשר הצליחה לזחול אל מחוץ לבניין, שם עוברי אורח נחלצו לעזרתה.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הראשון נגד המשיב, ביום 25.8.2016, הגישה המבקשת בקשה למעצרו עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בהחלטתו מיום 27.8.2015, קבע בית המשפט המחוזי (השופטת ש' יעקובוביץ') כי המשיב יותר משוחרר עד למועד הדיון בבקשה למעצרו עד תום ההליכים, ואסר עליו ליצור קשר עם המתלוננות. ביום 1.9.2015 דן בית המשפט (השופט הבכיר צ' גורפינקל) בבקשת המעצר עד תום ההליכים לגופה; בהחלטתו מיום זה עמד על הראיות לכאורה בעניינו של המשיב, קבע כי אלה מהוות יסוד סביר להרשעתו, וכן קבע כי המסוכנות הנשקפת ממעשיו של המשיב, לרבות המסוכנות לציבור הנשים, מחייבת מעצרו. לפיכך הורה בית המשפט על מעצרו של המשיב עד להחלטה אחרת. ביום 7.9.2015 דחה בית משפט זה ערר שהוגש על החלטת בית המשפט המחוזי. ביום 9.9.2016 התקיים בבית המשפט המחוזי דיון בעניין הראיות לכאורה; בהחלטתו מיום 24.9.2015 עמד בית המשפט המחוזי

(השופט ב' שגיא) על הראיות לכאורה, וקבע כי קיימת תשתית ראייתית הולמת לאותו שלב, חרף קשיים מסוימים הנוגעים לאישום השני וחרף חולשה בתשתית הראייתית באישום הרביעי. על יסוד החלטה זו, ועל יסוד ראיות נוספות, קבע בית המשפט המחוזי ביום 7.10.2015 (השופט ב' שגיא) כי קיימת תשתית ראייתית הולמת וכי המסוכנות הנשקפת מהמשיב אינה מאפשרת שחרורו לחלופת מעצר, ולפיכך הורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. ביום 3.11.2015 דחה בית משפט זה ערר שהוגש על ההחלטה לעצור את המשיב עד תום ההליכים נגדו. בנוסף, בהחלטות קודמות, מיום 28.6.2016 ומיום 17.8.2016, הורה בית משפט זה על הארכת מעצרו של המשיב בתשעים ימים בכל החלטה.

4. אשר למהלך הדיונים בתיק העיקרי, ביום 20.9.2015 הוקרא כתב האישום למשיב; ביום 25.11.2015 מסר בא כוח המשיב את תגובתו לכתב האישום. פרשת התביעה החלה ביום 9.2.2016 והסתיימה ביום 10.5.2016 לאחר 8 דיונים; פרשת ההגנה החלה ביום 18.5.2016 ובמסגרתה התקיימו 3 דיונים. עד למועד הגשת הבקשה התקיימו 10 ישיבות הוכחות בבית המשפט המחוזי, במסגרתן נשמעו 23 עדי תביעה, הסתיימה פרשת ההגנה והוגשו סיכומי שני הצדדים.

הבקשה להארכת המעצר

5. בבקשה שלפניי טוענת המשיבה כי מעשיו של המשיב מקימים חזקת מסוכנות סטטוטורית לפי סעיפים 21(א)(1) ו-21(ב) ו-21(א)(1)(ג)(4). בנוסף גורסת המבקשת כי העבירות המיוחסות למשיב הן חמורות ביותר, ובוצעו הן בנשים עימן היו למשיב קשרי ידידות מוקדמים והן בנשים שלא הייתה לו שום היכרות מוקדמת איתן – כלומר, לשיטת המבקשת, המשיב אינו מבחין בין נפגעותיו ומהווה סכנה לכל אישה. עוד מפנה המבקשת להחלטת בית משפט מיום 28.6.2016 בה נקבע כי רמת המסוכנות העולה מן המשיב גבוהה, וכי העובדה שביצע חלק מהמעשים לאחר שנעצר ושוחרר, מצביעה עד מסוכנותו ועל החשש שיחזור על מעשיו. יתר על כן, המבקשת מדגישה כי משנסתיים שלב ההוכחות והוגשו סיכומי הצדדים, ממתין התיק להכרעת בית המשפט המחוזי.

6. בדיון לפניי גרס ב"כ המשיב כי יש לדחות את בקשת הארכת המעצר נוכח העומס הגדול על מותב בית המשפט המחוזי שעתיד להכריע בעניינו של המשיב. לשיטתו, היות שהיקף החומר בתיק נרחב ביותר, נוכח היעדר עברו הפלילי ונוכח העובדה שמדובר בהארכת מעצר שלישית – יש מקום להורות על הגשת תסקיר שירות מבחן לבחינת חלופת מעצר בעניינו של המשיב. מנגד, המבקשת טענה כי אין מקום להורות על הגשת תסקיר שירות המבחן, וכן חזרה והדגישה כי חלק המעבירות המיוחסות למשיב נעשו לאחר ששוחרר ממעצר ובטרם מעצרו עד תום ההליכים.

דיון והכרעה

7. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ואת התנהלות ההליך העיקרי, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להתקבל.

8. בבואו לבחון בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, על בית המשפט לאזן בין הזכות לחירות וחזקת החפות, לבין אינטרס השמירה על בטחון הציבור וההגנה על קיומו של הליך משפטי תקין. במסגרת זו נקבע כי ראוי להתחשב בין היתר בחלוק הזמן מאז שהחל המשיב את מעצרו, קצב התקדמות הדיונים, חומרת העבירות

ונסיבותיהן ומידת המסוכנות הנשקפת מהמשיב (בש"פ 7528/16 מדינת ישראל נ' פלוני (9.10.2016); בש"פ 4261/16 מדינת ישראל נ' פלוני (23.6.2016)).

9. אשר למשיב, מסוכנותו נשקפת הן מחזקות המסוכנות הסטטוטוריות הקבועות בסעיף 21(א)(1)(ב) ובסעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים, הן ממספר הנפגעות, הן מחומרת המעשים המיוחסים לו, והן מהאלימות המיוחסת לו במסגרת האישומים (ראו בש"פ 5935/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (7.9.2015)). הנה כי כן, מסוכנותו של המשיב משמעותית ביותר ומצדיקה את הארכת מעצרו. בנוגע לבקשתו של המשיב להגשת תסקיר שירות מבחן לבחינת חלופת מעצר בעניינו, ראוי לציין כי בעבירות מין, חלופת מעצר היא חריג ולא הכלל – זאת נוכח החשש להישנות המעשים (בש"פ 5427/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (12.8.2015); בש"פ 3137/14 מרגני נ' מדינת ישראל (14.5.2014)). במקרה שלפנינו, נוכח המסוכנות הנשקפת מהמשיב, ובמיוחד נוכח העובדה שחלק מהאישומים המיוחסים לו נעשו לאחר ששוחרר ממעצרים קודמים (ראו בש"פ 4114/16 מדינת ישראל נ' זליג, פסקה 18 (28.6.2016)) – איני סבור כי יש מקום לחרוג מהכלל הקבוע, ולפיכך אין מקום גם להורות על הגשת תסקיר שירות מבחן שיבחן את החלופה (והשוו בש"פ 7014/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 33 (3.11.2015)).

10. אשר לקצב התקדמות הדיונים, עם סיום פרשת התביעה, פרשת ההגנה והגשת סיכומי הצדדים, כל שנותר הוא הכרעת הדין. בנסיבות אלה, ונוכח פרק הזמן הקצר יחסית שעבר ממועד הגשת סיכומי ההגנה, לא מצאתי כי קיימת התמשכות הליכים חריגה המחייבת שחרורו של המשיב (והשוו הארכות מעצר בנסיבות דומות בבש"פ 4488/15 מדינת ישראל נ' חייא (5.7.2015); ובבש"פ 5615/14 מדינת ישראל נ' שבירו (מור) (11.9.2014)).

11. סוף דבר, דין הבקשה להתקבל. מעצרו של המשיב יוארך בתשעים ימים החל מיום 27.11.2016 או עד למתן פסק דין בתפ"ח 46392-08-15 בבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, לפי המוקדם.

ניתנה היום, כ"א בחשון התשע"ז (22.11.2016).

ש ו פ ט